

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๓๒๗ - ๓๒๘/๒๕๖๒

คำสั่งที่ ๒๔๑ - ๒๔๓/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

คำร้องที่ ๓๒๗/๒๕๖๒

คำสั่งที่ ๒๔๑ /๒๕๖๓

ระหว่าง {

- กระทรวงคมนาคม ที่ ๑ ผู้ร้อง
- การรถไฟแห่งประเทศไทย ที่ ๒
- บริษัท โฮปเวลล์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้คัดค้าน

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา)

คำร้องที่ ๓๒๘/๒๕๖๒

คำสั่งที่ ๒๔๒ /๒๕๖๓

ระหว่าง {

- กระทรวงคมนาคม ที่ ๑ ผู้ร้อง
- การรถไฟแห่งประเทศไทย ที่ ๒
- บริษัท โฮปเวลล์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้คัดค้าน

/เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง
(คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา)

คำร้องที่ ๓๒๙/๒๕๖๒
คำสั่งที่ ๒๔๓ /๒๕๖๓

ระหว่าง { บริษัท โฮปเวลล์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้ร้อง
 { กระทรวงคมนาคม ที่ ๑
 { การรถไฟแห่งประเทศไทย ที่ ๒ ผู้คัดค้าน

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง
(คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา)

ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๗/๒๕๕๒
หมายเลขแดงที่ ๓๖๖/๒๕๕๗ คดีหมายเลขดำที่ ๒๐๓๘/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๓๖๗/๒๕๕๗
และคดีหมายเลขดำที่ ๑๓๗๙/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๓๖๘/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น
(ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นให้รวมสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๗/๒๕๕๒
หมายเลขดำที่ ๒๐๓๘/๒๕๕๑ และหมายเลขดำที่ ๑๓๗๙/๒๕๕๒ เข้าด้วยกัน แล้วให้
พิจารณาพิพากษารวมกันไป โดยกำหนดให้สำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๗/๒๕๕๒
เป็นสำนวนคดีหลัก และเพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาคดี จึงให้เรียกกระทรวงคมนาคม
ผู้ร้องที่ ๑ การรถไฟแห่งประเทศไทย ผู้ร้องที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๗/๒๕๕๒
และคดีหมายเลขดำที่ ๒๐๓๘/๒๕๕๑ ซึ่งเป็นผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ในคดีหมายเลขดำ
ที่ ๑๓๗๙/๒๕๕๒ ว่า ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ ตามลำดับ และให้เรียกบริษัท โฮปเวลล์
(ประเทศไทย) จำกัด ผู้คัดค้านในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๗/๒๕๕๒ และคดีหมายเลขดำที่
๒๐๓๘/๒๕๕๑ ซึ่งเป็นผู้ร้องในคดีหมายเลขดำที่ ๑๓๗๙/๒๕๕๒ ว่า ผู้คัดค้าน

/คดีนี้...

คดีนี้ผู้ร้องทั้งสองร้องว่า เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๓๒ ผู้ร้องที่ ๑ ได้เสนอโครงการก่อสร้างทางรถไฟยกระดับในเขตกรุงเทพมหานคร ๓ ตอน ได้แก่ ช่วง กรุงเทพฯ – บางซื่อ ยมราช – มักกะสัน และ มักกะสัน – แม่น้ำ/ท่าเรือ รวมระยะทาง ๑๓ กิโลเมตร โดยเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๓๓ คณะกรรมการการรถไฟแห่งประเทศไทยมีมติให้ผู้ร้องที่ ๒ มีอำนาจลงนามในสัญญาร่วมกับผู้ร้องที่ ๑ และให้ผู้คัดค้านเข้าดำเนินการก่อสร้างตามสัญญาลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ ต่อมา ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ร้องที่ ๒ รายงานความคืบหน้าของโครงการให้คณะกรรมการที่ทราบว่า งานมีความล่าช้ามาก มีผลการดำเนินงานประมาณร้อยละ ๕.๐๓ ของการก่อสร้างระบบทั้งหมด ซึ่งตามสัญญาควรมีผลความคืบหน้าประมาณร้อยละ ๖๗.๖๗ ของการก่อสร้าง และยังปรากฏว่าผู้คัดค้านไม่สามารถดำเนินการก่อสร้างให้แล้วเสร็จตามที่สัญญากำหนดในแต่ละช่วงงาน เป็นเหตุให้คณะกรรมการมีมติเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๐ เห็นชอบการบอกเลิกสัญญากับผู้คัดค้าน โดยผู้ร้องที่ ๑ มีหนังสือ ที่ คค ๐๒๐๘.๓/๘๔๑ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ แจ้งบอกเลิกสัญญาและห้ามผู้คัดค้านเข้าดำเนินการใดๆ ในพื้นที่ก่อสร้างตามสัญญา ผู้คัดค้านจึงมีหนังสือลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๑ และลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑โต้แย้งการบอกเลิกสัญญาดังกล่าว และมีการยื่นเรื่องต่ออนุญาโตตุลาการ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เป็นข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๘/๒๕๔๗ เนื่องจากผู้คัดค้านเห็นว่า การบอกเลิกสัญญาของผู้ร้องที่ ๑ เป็นเหตุให้ผู้คัดค้านได้รับความเสียหาย และผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ ได้ยื่นเรื่องต่ออนุญาโตตุลาการเช่นกัน เป็นข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๔๔/๒๕๕๐ ซึ่งอนุญาโตตุลาการพิจารณาแล้วเห็นควรยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้ร้องทั้งสอง เป็นข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๗๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ ส่วนคำเสนอข้อพิพาทของผู้คัดค้าน นั้นอนุญาโตตุลาการมีคำวินิจฉัยเป็นข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ให้ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ (ซึ่งเป็นผู้คัดค้านในคำวินิจฉัยอนุญาโตตุลาการ) ร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าตอบแทน เป็นเงิน ๒,๘๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ ได้รับเงินในแต่ละงวดจากผู้คัดค้าน (ซึ่งเป็นผู้เรียกร้องในคำวินิจฉัยชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ) คืนหนังสือค้ำประกันของธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) เลขที่ ๑๐/๓๔/๕๑๘๘๑ คืนค่าธรรมเนียมการออกหนังสือค้ำประกัน จำนวน ๓๘,๗๔๙,๘๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ผู้คัดค้าน (ซึ่งเป็นผู้เรียกร้องในคำวินิจฉัยชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ)

/ได้จ่าย...

ได้จ่ายค่าธรรมเนียมแต่ละงวดให้แก่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) จนกว่าจะเสร็จ แต่ทั้งนี้ ดอกเบี้ยต้องคิดไม่เกินห้าปีในแต่ละงวดที่ผู้คัดค้าน (ซึ่งเป็นผู้เรียกร้องในคำวินิจฉัยชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ) ชำระให้แก่ธนาคารและให้ใช้เงินในการก่อสร้างโครงการ จำนวน ๙,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ในต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันชี้ขาดจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้คัดค้าน (ซึ่งเป็นผู้เรียกร้องในคำวินิจฉัยชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ) ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ เห็นว่า คำวินิจฉัยชี้ขาดอนุญาโตตุลาการเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยื่นคำร้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ และข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๔๔/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๗๐/๒๕๕๑

ผู้คัดค้านเห็นว่า คำวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงยื่นคำร้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้บังคับตามคำวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ และให้ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าธรรมเนียมค่าใช้จ่ายในชั้นอนุญาโตตุลาการ และค่าปฎิการของอนุญาโตตุลาการ ในส่วนที่ผู้คัดค้านต้องชดใช้คืนให้แก่ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ เป็นเงิน ๔,๕๑๑,๓๓๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ยื่นคำร้องจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าฤชาธรรมเนียม ค่าทนายความ และค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแทนผู้คัดค้าน

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยรวม ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลต้องเพิกถอนหรือปฏิเสธการบังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักกระับข้อพิพาท สำนักงานศาลยุติธรรม ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ตามคำขอของคู่กรณีหรือไม่ โดยมีประเด็นต้องพิจารณาตามข้อโต้แย้งว่า ผู้คัดค้านยื่นข้อพิพาทเสนอต่ออนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลายื่นข้อเรียกร้องต่ออนุญาโตตุลาการ หรือไม่ ซึ่งศาลได้พิจารณาข้อกำหนดในสัญญาพิพาทและบทบัญญัติในพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๓๐

/ประกอบ...

ประกอบมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๑๙๓/๓๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แล้วเห็นว่า เมื่อคำนวณระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นวันที่ผู้คัดค้านได้รับหนังสือบอกเลิกสัญญาพิพาท และยื่นเรื่องต่ออนุญาโตตุลาการ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ จึงพ้นกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่อนุญาโตตุลาการรับข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ และมีคำชี้ขาดตามข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ จึงไม่ชอบตามมาตรา ๔๐ วรรคสาม (๒) (ข) และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ศาลจึงมีอำนาจเพิกถอนและปฏิเสธการบังคับตามคำวินิจฉัยดังกล่าว

ประเด็นที่สอง ศาลต้องเพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักกระรับข้อพิพาท สำนักงานศาลยุติธรรม ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๔๔/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๗๐/๒๕๕๑ ตามคำขอของผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ หรือไม่ เห็นว่า ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๔๔/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๗๐/๒๕๕๑ เป็นข้อพิพาทที่มีมูลเหตุจากสัญญาสัมปทาน และมูลเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เกิดขึ้นในวันที่ผู้คัดค้านได้รับหนังสือบอกเลิกสัญญาเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ ได้รู้ถึงเหตุแห่งการเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ คือ การที่ผู้ร้องทั้งสองมีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ บอกเลิกสัญญา และครบกำหนดระยะเวลายื่นข้อเรียกร้องตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ในวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๖ ดังนั้นเมื่อปรากฏว่า ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ ยื่นข้อเรียกร้องแย้งเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ จึงเกินกำหนดระยะเวลาตามบทบัญญัติดังกล่าว ศาลจึงมีอำนาจเพิกถอนคำวินิจฉัยของอนุญาโตตุลาการดังกล่าวได้

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาเพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ทั้งหมด และเพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๔๔/๒๕๕๐

/หมายเลขแดงที่...

หมายเลขแดงที่ ๗๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ ทั้งหมด และมีคำสั่งปฏิเสธไม่รับบังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๗/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ร้องทั้งสอง ต่อมา ผู้คัดค้านยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้คัดค้านมีความประสงค์จะอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เพียงประเด็นเกี่ยวกับคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๗/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ ดังนั้น คดีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า มีเหตุที่ศาลจะเพิกถอนหรือปฏิเสธไม่บังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๗/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ หรือไม่ โดยประเด็นเรื่องระยะเวลาการยื่นข้อเรียกร้อง เห็นว่า เมื่อผู้ร้องที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๑ บอกเลิกสัญญาพิพาทกับผู้คัดค้าน เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๑ จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้คัดค้านรู้เหตุแห่งการฟ้องคดี ประกอบกับไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายและข้อกำหนดในสัญญาพิพาทกำหนดเรื่องระยะเวลาการยื่นข้อเรียกร้องต่ออนุญาโตตุลาการไว้เฉพาะ และเป็นการฟ้องคดีที่เกิดก่อนวันที่ศาลปกครองเปิดทำการในวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๔ การนับอายุความจึงต้องนับตั้งแต่วันที่ศาลปกครองเปิดทำการ ดังนั้น การยื่นข้อเรียกร้องเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ จึงเป็นการยื่นภายในระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้ออุทธรณ์ของผู้คัดค้านข้อนี้ฟังขึ้น

สำหรับประเด็นเนื้อหาของคดี เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๕ มาตรา ๒๔ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๗ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ และ มาตรา ๔๕ แล้ว เห็นว่า การระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาโตตุลาการเป็นการระงับข้อพิพาทที่เกิดจากความสมัครใจและความประสงค์ร่วมกันของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย และโดยที่เป็นวิธีการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจากความสมัครใจและความประสงค์ร่วมกันของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ซึ่งจะต้องให้ความเคารพต่อความประสงค์ของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย กฎหมายจึงจำกัดให้มีเพียงกรณีที่ จะเสนอเรื่องต่อศาลให้เพิกถอนหรือบังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ และจำกัดเหตุที่ให้อำนาจศาลควบคุมตรวจสอบคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการเอาไว้อย่างเจาะจง และแจ้งชัด มิใช่ให้ศาลทบทวนหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำชี้ขาด คดีจึงมีประเด็นตามข้อโต้แย้งว่า การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย

/หรือศีลธรรมอันดี...

หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามมาตรา ๔๐ วรรคสาม (๒) (ข) แห่งพระราชบัญญัติ อนุญาตโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ หรือไม่ เห็นว่า โดยที่อนุญาตโตตุลาการวินิจฉัยประเด็นเรื่อง ขอบเขตอำนาจตามกฎหมาย โดยความเห็นชอบของกลุ่มสัญญาแล้ว และประเด็นเรื่องการโต้แย้งสิทธิ ตามมาตรา ๕๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และไม่ปรากฏว่าคู่สัญญา จะสามารถประนีประนอมหรือระงับข้อพิพาทได้ภายในระยะเวลาหกสิบวันตามข้อสัญญา ที่ ๓๑.๑ ดังนั้น คำชี้ขาดของอนุญาตโตตุลาการในส่วนนี้จึงไม่ปรากฏเหตุที่ทำให้คำชี้ขาดฝ่าฝืน บทบัญญัติแห่งกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนแต่อย่างใด

ส่วนประเด็นเรื่องสิทธิเสนอให้ระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาตโตตุลาการ ของผู้ร้องทั้งสองพันกำหนดเวลาตามกฎหมาย หรือไม่ ซึ่งคณะอนุญาตโตตุลาการวินิจฉัย ในข้อสัญญาพิพาทตามข้อ ๓๑.๑ และมาตรา ๑๑ ประกอบมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ อนุญาตโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ และข้อพิพาทระหว่างคู่กรณีทั้งสองเป็นสัญญาทางแพ่งชนิดหนึ่ง มีผลใช้บังคับได้ สัญญาพิพาทไม่มีกฎหมายกำหนดเรื่องอายุความโดยเฉพาะ คณะอนุญาตโตตุลาการ จึงเห็นว่าต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในระยะเวลา ๑๐ ปี ตามมาตรา ๑๙๓/๓๐ แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และการที่ผู้คัดค้านใช้สิทธิเรียกร้องเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ นับจากวันที่ผู้ร้องทั้งสองมีหนังสือบอกเลิกสัญญาลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ เป็นการใช้สิทธิภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด นั้น ถึงแม้คำชี้ขาดของอนุญาตโตตุลาการ ได้อ้างเหตุทางข้อกฎหมายเกี่ยวกับลักษณะของสัญญาและอายุความแตกต่างไปจากที่ ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัย แต่เมื่อเป็นคำชี้ขาดที่ให้ผลว่าข้อพิพาทที่เสนอเป็นข้อพิพาท ที่รับไว้พิจารณาได้อันเป็นผลตรงกับที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัย ดังนั้น จึงไม่ปรากฏเหตุบกพร่อง ถึงขนาดจะทำให้เป็นคำชี้ขาดที่ฝ่าฝืนต่อบทกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือ ศีลธรรมอันดีของประชาชน

ประเด็นเรื่องสัญญาสัมปทานเลิกกันโดยปริยายหรือโดยข้อกฎหมายหรือไม่ และผู้ร้องทั้งสองกับผู้คัดค้านจะกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามมาตรา ๓๙๑ แห่งประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ หรือไม่ เพียงใด นั้น เห็นว่า การที่ผู้ร้องทั้งสองมีหนังสือบอกเลิกสัญญา พิพาทและห้ามผู้คัดค้านเข้าในพื้นที่ตามสัญญาและขนทรัพย์สินออกจากพื้นที่ตามสัญญา โดยผู้คัดค้านได้ดำเนินการขนทรัพย์สินออกจากพื้นที่ตามสัญญาและไม่เข้าพื้นที่ตามสัญญา คณะอนุญาตโตตุลาการเห็นว่า เป็นคำเสนอสนองของกลุ่มสัญญาทั้งสองฝ่ายในการเลิกสัญญา ถือเป็นการเลิกสัญญาโดยปริยาย และเมื่อสัญญาเลิกกันโดยปริยายแล้ว คู่สัญญาทั้งสอง

จึงต้อง...

จึงต้องกลับสู่ฐานะเดิมตามมาตรา ๓๙๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ร้องทั้งสอง จึงต้องชดใช้ค่าการงานและค่าใช้จ่ายของผู้คัดค้านตามคำเสนอข้อพิพาท ศาลปกครองสูงสุด เห็นว่า เมื่อพิจารณาพฤติการณ์ของผู้ร้องทั้งสองและผู้คัดค้านถือว่าสัญญาเลิกกันแล้ว และคู่สัญญาต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามมาตรา ๓๙๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คำชี้ขาดดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำร้องของผู้ร้องทั้งสอง และให้บังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาท หมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ โดยให้ผู้ร้องทั้งสองปฏิบัติตามคำชี้ขาดดังกล่าวภายในระยะเวลา ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดให้แก่ผู้คัดค้าน

ผู้ร้องทั้งสองมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ ความว่า ผู้ร้องทั้งสองโต้แย้งว่า ศาลปกครองสูงสุดรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดในประเด็นว่า ข้อพิพาทที่ผู้คัดค้านเสนอต่ออนุญาโตตุลาการอยู่ในขอบเขตอำนาจหน้าที่อนุญาโตตุลาการ หรือไม่ การเสนอข้อพิพาทของผู้คัดค้านเกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ อีกทั้งโต้แย้งเรื่องการวินิจฉัยเหตุของการเลิกกันของสัญญาและการกลับคืนสู่ฐานะเดิมของผู้ร้องทั้งสองและผู้คัดค้านตามมาตรา ๓๙๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นอกจากนี้ ยังอ้างว่ามีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๓/๒๕๖๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน "กรณีไฮโปเวลล์" ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งหากได้พยานหลักฐานใหม่จะนำเสนอศาลปกครองสูงสุดต่อไป และโต้แย้งเรื่องความสามารถในการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวในประเทศของผู้คัดค้านในขณะที่เข้าทำสัญญาพิพาทตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ รวมทั้งโต้แย้งว่า ศาลปกครองสูงสุดมิได้ย่อนสำนวนให้ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยในประเด็นเนื้อหาแห่งคดีแต่กลับวินิจฉัยเสียเอง ถือว่าเป็นข้อบกพร่องในกระบวนการยุติธรรม

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ผู้ร้องที่ ๑ และผู้ร้องที่ ๒ โต้แย้งประเด็นที่ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยเรื่องระยะเวลาการใช้สิทธิเสนอข้อพิพาท ต่ออนุญาโตตุลาการ การเลิกกันของสัญญาพิพาท และการกลับคืนสู่ฐานะเดิมของผู้ร้องทั้งสอง และผู้คัดค้านตามมาตรา ๓๙๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีลักษณะเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการพิพากษาคดีและผลของคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด

/สำหรับ...

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องทั้งสองโต้แย้งเรื่องการที่ศาลปกครองสูงสุดไม่ยื่นสำนวนให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาพิพากษาตามรูปคดีในส่วนเนื้อหาของคดี เห็นว่า เป็นดุลพินิจของศาลปกครองสูงสุดที่จะวินิจฉัยข้อพิพาทตามคำอุทธรณ์ได้เอง ไม่มีบทกฎหมายที่บังคับให้ศาลปกครองสูงสุดต้องส่งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่ยังมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือระเบียบวิธีพิจารณาคดีปกครองกลับไปให้พิจารณาพิพากษาใหม่ทุกกรณี และคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่า คดีมีข้อเท็จจริงเพียงพอที่ศาลปกครองสูงสุดจะพิจารณาพิพากษาชี้ขาดคดีต่อไปได้ เพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นสมควรพิจารณาพิพากษาในประเด็นเนื้อหาแห่งคดี ปราบกฏตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๒๒๑ - ๒๒๓/๒๕๖๒ หน้าที่ ๑๐๔ จึงไม่ถือว่า มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องทั้งสองโต้แย้งเรื่องความสามารถของผู้คัดค้านในขณะเข้าทำสัญญาว่าเป็นการดำเนินการของคนต่างด้าวที่ฝ่าฝืนประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ทั้งที่เอกสารหลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารที่ส่วนราชการสามารถตรวจสอบได้เองในขณะเข้าทำสัญญาพิพาท แต่ผู้ร้องทั้งสองก็มีเคยโต้แย้งมาก่อนทั้งในศาลปกครองชั้นต้นและศาลปกครองสูงสุด ซึ่งไม่อาจถือได้ว่าผู้ร้องทั้งสองไม่ทราบถึงเหตุนั้นในการพิจารณาคดีครั้งที่แล้วมา โดยมีใช้ความผิดของผู้ร้องทั้งสอง จึงถือว่า เอกสารดังกล่าวมีอยู่แล้ว มิได้เป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏขึ้นใหม่ อันมีผลทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

ส่วนที่ผู้ร้องทั้งสองอ้างว่ามีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๓/๒๕๖๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน “กรณีไฮโปเวลล์” ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งหากได้พยานหลักฐานใหม่จะนำเสนอศาลปกครองสูงสุดต่อไป เห็นว่า ในขณะที่ยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่นี้ผู้ร้องทั้งสองไม่มีพยานหลักฐานที่จะนำเสนอต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งเป็นพยานหลักฐานใหม่อันมีผลทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังยุติแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) ประกอบวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา

/ผู้ร้อง...

ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา ความว่า คำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ร้องทั้งสองเป็นการร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ในศาลปกครองสูงสุด หรืออีกนัยหนึ่งคือ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาคดีที่ศาลปกครองสูงสุดได้ตัดสินไปแล้วเสียใหม่ เนื่องจากมีเหตุตามกฎหมายที่ผู้ร้องทั้งสองจะขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคดีใหม่ได้ การพิจารณาพิพากษาคดีใหม่นี้จึงเป็นอำนาจของศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองชั้นต้นชอบที่จะส่งคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณา โดยศาลปกครองชั้นต้นไม่มีอำนาจที่จะมีคำสั่งใดๆ เกี่ยวกับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ ประกอบกับเหตุผลที่ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณานั้น เป็นการพิจารณาในเนื้อหาของคำขอแล้ววินิจฉัยว่าไม่เห็นด้วยกับเหตุผลที่ผู้ร้องทั้งสองแสดงเพื่อสนับสนุนคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ แต่ศาลปกครองชั้นต้นกลับสั่งไม่รับคำขอไว้พิจารณาว่าคำขอไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามกฎหมายจึงไม่ถูกต้อง เพราะการเข้าไปวินิจฉัยในเนื้อหาของคำขอจะต้องส่งยกคำขอ ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณาจึงเป็นการสั่งโดยไม่ชอบสำหรับในเนื้อหาของคำร้องนั้น ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้องกับข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย กล่าวคือ

ประเด็นเรื่องระยะเวลาการใช้สิทธิเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการ การเลิกกันของสัญญาพิพาท และการกลับคืนสู่ฐานะเดิมของผู้ร้องทั้งสองและผู้คัดค้าน ตามมาตรา ๓๕๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นั้น ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่าศาลปกครองสูงสุดฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดคลาดเคลื่อนในประเด็นเรื่องกำหนดระยะเวลาในการเสนอข้อพิพาท ซึ่งที่ถูกต้องแล้วจะต้องถือระยะเวลาเสนอข้อพิพาทของสัญญาหลัก การที่ศาลปกครองสูงสุดรับฟังข้อเท็จจริงเรื่องระยะเวลาในการเสนอข้อพิพาทโดยถือตามสัญญาอนุญาโตตุลาการว่าเป็นสัญญาทางแพ่งและไม่มีกำหนดอายุความ ทำให้ระยะเวลาการเสนอข้อพิพาททางอนุญาโตตุลาการมีระยะเวลา ๑๐ ปี ทุกคดี ตามคำวินิจฉัยของคณะอนุญาโตตุลาการ นอกจากนี้ ศาลปกครองสูงสุดยังวินิจฉัยคลาดเคลื่อนในประเด็นข้อพิพาทของคดี กล่าวคือ ข้อพิพาทของคดีนี้ เป็นเรื่องการเลิกสัญญาโดยตกลงกันและการกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๕๑ การเสนอข้อพิพาทให้คณะอนุญาโตตุลาการเพื่อบังคับให้ผู้ร้องทั้งสองคืนเงินและทรัพย์สินในการกลับคืนสู่ฐานะเดิม เห็นได้ชัดว่า การตกลงเลิกสัญญากันมิใช่การเลิกสัญญาตามวิธีการที่ตกลงกันไว้

/ในสัญญาสัมปทาน...

ในสัญญาสัมปทาน แต่เป็นการตกลงเลิกสัญญาที่เกิดขึ้นภายหลัง จึงเป็นสัญญาอีกสัญญาหนึ่งต่างหากจากข้อตกลงในสัญญาที่ได้ทำกันไว้ การพิจารณาระยะเวลาในการเสนอข้อพิพาทจึงต้องพิจารณาระยะเวลาในการเสนอข้อพิพาทเกี่ยวกับการเลิกสัญญาโดยตกลงกันและการกลับคืนสู่ฐานะเดิมในสัญญาหลัง ซึ่งเป็นข้อพิพาทที่แท้จริงของคดี ทั้งนี้ ข้อพิพาทเกี่ยวกับการเลิกสัญญาโดยตกลงกันและการกลับคืนสู่ฐานะเดิมเป็นสัญญาอนุญาโตตุลาการหรือไม่นั้นศาลปกครองสูงสุดยังมิได้วินิจฉัย การที่ผู้ร้องทั้งสองขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคดีใหม่ก็เพื่อให้ศาลวินิจฉัยข้อพิพาทที่แท้จริงของคดีว่า การเลิกสัญญาโดยตกลงกันและการกลับคืนสู่ฐานะเดิม ไม่เป็นสัญญาอนุญาโตตุลาการ หากศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณาแล้วก็จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า การตกลงเลิกสัญญากันนี้ไม่ได้ตกลงรับข้อพิพาททางอนุญาโตตุลาการไว้ด้วย ดังนั้น การพิจารณาระยะเวลาในการเสนอข้อพิพาทในการเรียกคืนเงินและทรัพย์สินในการกลับคืนสู่ฐานะเดิม เพราะเลิกสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ จึงต้องถือเอาระยะเวลาการเสนอข้อพิพาทในการเรียกคืนเงินและทรัพย์สินจากการเลิกสัญญาเท่านั้น เมื่อศาลปกครองสูงสุดมิได้วินิจฉัยประเด็นแห่งคดีนี้ จึงเป็นคำพิพากษาที่ไม่ชอบตามมาตรา ๖๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงถือว่ามีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และกรณีมิใช่เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการพิจารณาคดีและผลของคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย

ประเด็นเรื่องการไม่ยื้อนสำนวนคดีให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาพิพากษาผู้ร้องทั้งสองเห็นว่า เมื่อคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๗/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๓๖๖/๒๕๕๗ คดีหมายเลขดำที่ ๒๐๓๘/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๓๖๗/๒๕๕๗ และคดีหมายเลขดำที่ ๑๓๗๙/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๓๖๘/๒๕๕๗ ได้วินิจฉัยแต่เพียงว่าการยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการเกินกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีเช่นนี้ จึงถือว่าเป็นการพิจารณาเพียงเงื่อนไขในการฟ้องคดีเท่านั้น โดยศาลปกครองชั้นต้นยังมิได้มีคำวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดี ซึ่งการพิจารณาประเด็นเนื้อหาแห่งคดีควรที่จะต้อง

/ได้รับ...

ได้รับการพิจารณาสองชั้นศาล ดังนั้น การที่ศาลปกครองสูงสุดมิได้สั่งให้ย้อนสำนวนคดีให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณา ทั้งไม่ปรากฏเหตุผลในการไม่ย้อนสำนวนคดีแสดงไว้ในคำพิพากษา จึงถือว่ามีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเด็นพยานหลักฐานเรื่องความสามารถของผู้คัดค้านในขณะที่เข้าทำสัญญา ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าในขณะที่มีการยื่นขอจดทะเบียนและพิจารณา รับจดทะเบียนผู้คัดค้านเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น จะต้องดำเนินการตามระเบียบสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกลาง ว่าด้วยการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัท พ.ศ. ๒๕๓๑ โดยในข้อ ๒๙ ของระเบียบฉบับดังกล่าว ได้กำหนดว่า ห้ามมิให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนนิติบุคคลต่างด้าวที่มีวัตถุประสงค์ในบัญชีท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับดังกล่าว หรือได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กรณีเช่นนี้ จึงถือว่าการดำเนินการตรวจสอบสถานะความเป็นนิติบุคคลต่างด้าว ได้กระทำโดยนายทะเบียนแล้ว และหากนายทะเบียนเห็นว่าคำขอจดทะเบียนหรือเอกสารที่ต้องจดทะเบียนขัดต่อกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจคนต่างด้าวแล้วย่อมมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๐๑๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อย่างไรก็ตาม เมื่อนายทะเบียนรับจดทะเบียนผู้คัดค้านเป็นนิติบุคคลเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ ตามทะเบียนเลขที่ ๓๑๖๕/๒๕๓๓ จึงทำให้ผู้ร้องทั้งสองเชื่อโดยสุจริตว่าผู้คัดค้านมีความสามารถที่จะดำเนินงานและประกอบกิจการภายใต้สัญญาสัมปทานนี้ได้ การที่ผู้คัดค้านเข้าประกอบกิจการธุรกิจการขนส่งทางบกและก่อสร้าง โดยเข้าทำสัญญาสัมปทานระบบการขนส่งทางรถไฟและถนนยกระดับในกรุงเทพมหานคร และการใช้ประโยชน์จากที่ดินของการรถไฟแห่งประเทศไทย (โครงการไฮปเวลล์) กับผู้ร้องทั้งสอง เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ และเข้าปฏิบัติตามสัญญาด้วยการก่อสร้างตามโครงการที่ได้รับสัมปทานเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๓๔ ซึ่งขณะนั้นผู้คัดค้านยังไม่ได้บัตรส่งเสริมการลงทุน โดยไม่ได้ใบอนุญาตจากอธิบดีกรมทะเบียนการค้า (ปัจจุบันคือ อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า) จึงเป็นการประกอบธุรกิจโดยฝ่าฝืนต่อประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑

/ลงวันที่ ๒๔...

ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน โดยผู้ร้องทั้งสองเพิกมาทราบข้อเท็จจริงภายหลังจากการตรวจสอบของคณะกรรมการตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน “กรณีโฮปเวลล์” ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๓/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ ในกรณีเช่นนี้จึงถือว่าเป็นพยานหลักฐานอันเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดี ซึ่งผู้ร้องทั้งสองไม่เคยทราบถึงการมีอยู่ของพยานหลักฐานนั้นมาก่อนและพยานหลักฐานนั้นยังไม่ถูกเสนอเข้ามาในสำนวนคดี และพยานหลักฐานนี้ได้เกิดขึ้นก่อนที่ศาลปกครองพิพากษาหรือมีคำสั่งเสร็จเด็ดขาดในคดี ดังนั้น กรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่ามีได้เป็นพยานหลักฐานที่ปรากฏขึ้นใหม่ ถือว่าเป็นการวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อนต่อหลักกฎหมาย

ประเด็นสุดท้ายเรื่องพยานหลักฐานใหม่ ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๓/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน “กรณีโฮปเวลล์” ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่า เรื่องนี้มีการตรวจสอบของคณะกรรมการ ซึ่งผู้ร้องทั้งสองก็ไม่ทราบว่าจะได้ข้อเท็จจริงอันเป็นพยานหลักฐานใหม่ทำนองเดียวกับกรณีผู้คัดค้านซึ่งเป็นคนต่างตัวประกอบธุรกิจโดยไม่รับอนุญาตหรือไม่ จึงขอสงวนสิทธิที่จะขออนุญาตศาลปกครองสูงสุดเพื่อยื่นคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ หากมีพยานหลักฐานใหม่ในภายหลัง ซึ่งไม่เกี่ยวกับประเด็นที่ผู้ร้องทั้งสองขอให้พิจารณาคดีใหม่ การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยจึงเป็นการตีความเจตนาที่ผิดพลาดไม่ตรงกับเจตนาของผู้ร้องทั้งสอง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ คำร้องขอพิจารณาใหม่ในที่ประชุมใหญ่ศาลปกครองสูงสุด และคำร้องขอทุเลาการบังคับคดีไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ ในกรณี

/ดังต่อไปนี้...

ดังต่อไปนี้ (๑) ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ (๒) คู่กรณีที่แท้จริงหรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้วแต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา (๓) มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม (๔) คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

วรรคสอง บัญญัติว่า การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่งให้กระทำได้เฉพาะเมื่อคู่กรณีหรือบุคคลภายนอกไม่ทราบถึงเหตุนั้นในการพิจารณาคดีครั้งที่แล้วมาโดยมิใช่ความผิดของผู้นั้น

วรรคสาม บัญญัติว่า การยื่นคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งใหม่ต้องกระทำภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้นั้นได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุซึ่งอาจขอให้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่ได้ แต่ไม่เกินห้าปีนับแต่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาด จากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกรบกวนจากผลแห่งคดีจะขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองใหม่ได้ต่อเมื่อศาลปกครองได้เคยมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดในประเด็นข้อพิพาทหรืออีกนัยหนึ่งในเนื้อหาแห่งคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว และเฉพาะแต่ในกรณีที่ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ หรือคู่กรณีที่แท้จริงหรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้วแต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา หรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม หรือคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใดและต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

เมื่อพิจารณาคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ประกอบกับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ร้องทั้งสองโดยตลอดแล้ว เห็นว่า ผู้ร้องทั้งสองมีความประสงค์ที่จะขอให้ศาลปกครองยกคดีของผู้ร้องทั้งสองขึ้นมาพิจารณาใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยอ้างเหตุว่าศาลปกครองสูงสุด

/ฟังข้อเท็จจริง...

ฟังข้อเท็จจริงและกำหนดประเด็นข้อพิพาทผิดพลาดคลาดเคลื่อนในประเด็นเกี่ยวกับระยะเวลาการใช้สิทธิเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ การเลิกกันของสัญญาพิพาท การกลับคืนสู่ฐานะเดิมของผู้ร้องทั้งสองและผู้คัดค้านตามมาตรา ๓๘๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การไม่ยื่นสำนวนคดีให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาพิพากษา และมีพยานหลักฐานใหม่เรื่องความสามารถของผู้คัดค้านในขณะเข้าทำสัญญา เช่นนี้จึงเป็นกรณีที่ผู้ร้องทั้งสองกล่าวอ้างว่ามีเหตุให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองใหม่ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยที่การขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองใหม่ตามบทบัญญัติอนุมาตราดังกล่าวนี้ ศาลปกครองจะรับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ต่อเมื่อปรากฏเหตุว่าศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญหรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมและคู่กรณีที่ยื่นคำขอนั้นต้องไม่ทราบถึงเหตุนั้นในการพิจารณาคดีครั้งที่แล้วมา โดยมีใช้ความผิดของผู้นั้นเองตามมาตรา ๗๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งการฟังข้อเท็จจริงผิดพลาด หมายความว่า การที่ศาลรับฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวนคดีหรือกรณีศาลไม่ได้รับฟังข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในสำนวนจากคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม หรือรับฟังข้อเท็จจริงไม่ตรงกับความเป็นจริงที่ปรากฏตามพยานหลักฐาน กรณีมีพยานหลักฐานใหม่ หมายความว่า กรณีที่มีพยานหลักฐานอันอาจสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของคู่กรณี ซึ่งไม่ได้ถูกนำเสนอต่อศาลในระหว่างการแสวงหาข้อเท็จจริง แต่กลับปรากฏต่อศาลภายหลังมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีแล้ว โดยคู่กรณีอาจไม่ทราบถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานนั้นหรือมีเหตุจำเป็นอื่นอันทำให้ไม่อาจนำพยานหลักฐานนั้นมาแสดงต่อศาลในระหว่างการแสวงหาข้อเท็จจริงได้ โดยต้องเป็นข้อที่ทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วในคดีนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ส่วนกรณีมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม หมายความว่า กรณีที่มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาล ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการแสวงหาข้อเท็จจริง การรับฟังพยานหลักฐาน การสรุปสำนวนของตุลาการเจ้าของสำนวน ตลอดจนการนั่งพิจารณาคดี และการพิพากษาคดีของศาล แต่ข้อบกพร่อง

/อันจะเป็นเหตุ...

อันจะเป็นเหตุให้มีการขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองใหม่ได้นั้น จะต้องเป็นข้อบกพร่องสำคัญอันมีผลต่อคำวินิจฉัยของศาล

คดีนี้ผู้ร้องทั้งสองอ้างในคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ว่า ศาลปกครองสูงสุด พังข้อเท็จจริงผิดพลาดคลาดเคลื่อนในประเด็นเกี่ยวกับระยะเวลาในการเสนอข้อพิพาท และการกำหนดประเด็นข้อพิพาทแห่งคดี กล่าวคือ ข้อพิพาทของคดีนี้เป็นเรื่องการเลิกสัญญา โดยตกลงกันและการกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ ซึ่งเห็นได้ชัดว่า การตกลงเลิกสัญญากันมิใช่การเลิกสัญญาตามวิธีการที่ตกลงกันไว้ในสัญญาสัมปทาน แต่เป็นการตกลงเลิกสัญญาที่เกิดขึ้นภายหลัง จึงเป็นสัญญาอีกสัญญาหนึ่ง ต่างหากจากข้อตกลงในสัญญาที่ได้ทำกันไว้ ปัญหาที่ว่าข้อพิพาทเกี่ยวกับการเลิกสัญญา โดยตกลงกันและการกลับคืนสู่ฐานะเดิมเป็นสัญญาอนุญาโตตุลาการหรือไม่นั้น ศาลปกครองสูงสุดยังมิได้วินิจฉัย กรณีจึงเป็นคำพิพากษาที่ไม่ชอบตามมาตรา ๖๙ (๖) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ถือว่าเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดและมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษา ที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เห็นว่า คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๔๔/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๗๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ ทั้งหมด และมีคำสั่งปฏิเสธไม่รับบังคับตามคำสั่งชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ร้องทั้งสอง ผู้คัดค้านอุทธรณ์ว่า ผู้คัดค้านไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว และมีคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษา กลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และพิพากษาว่าผู้คัดค้านได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาท หมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ภายในระยะเวลา ที่กฎหมายกำหนด และอนุญาโตตุลาการมีอำนาจพิจารณาและชี้ขาดข้อพิพาท และคำสั่งชี้ขาดข้อพิพาทถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ผู้ร้องทั้งสองปฏิบัติตามคำสั่งชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑

/ของสถาบัน...

ของสถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม และขอให้ผู้ร้องทั้งสองปฏิบัติตาม คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการดังกล่าวภายในระยะเวลาที่ศาลปกครองสูงสุดกำหนด เช่นนี้แล้ว ประเด็นหลักแห่งคดีที่ศาลปกครองสูงสุดต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์คงมีเฉพาะในส่วนที่ เกี่ยวกับคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ เนื่องจากเป็นคำชี้ขาด ที่กำหนดให้ผู้ร้องทั้งสองปฏิบัติ ดังนั้น การที่ศาลปกครองสูงสุดกำหนดประเด็นที่ต้อง วินิจฉัยว่า มีเหตุที่ศาลจะเพิกถอนหรือปฏิเสธไม่บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ หรือไม่ จึงถูกต้องตรงตามเหตุแห่งการอุทธรณ์แล้ว และการที่ศาลปกครองสูงสุด กำหนดปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการแรกว่า ผู้คัดค้านยื่นข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๑ เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาที่อาจยื่นข้อเรียกร้อง ต่ออนุญาโตตุลาการ หรือไม่ แล้ววินิจฉัยว่า การที่ผู้คัดค้านยื่นคำเสนอข้อพิพาทหมายเลขดำ ที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ต่ออนุญาโตตุลาการเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เป็นการยื่นภายใน กำหนดระยะเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่มิข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญา จึงเป็นข้อพิพาทที่เสนอ ต่ออนุญาโตตุลาการภายในระยะเวลาโดยชอบแล้ว และกำหนดประเด็นในเนื้อหาแห่งคดี ที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว จะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือไม่ โดยกำหนด ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามที่คณะอนุญาโตตุลาการได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทที่จะมีการชี้ขาด ซึ่งรวมถึงประเด็นขอบเขตอำนาจของคณะอนุญาโตตุลาการ โดยความเห็นชอบของคู่พิพาท ทั้งสองฝ่ายแล้ว คือ ในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๑๑๙/๒๕๔๗ ที่ผู้คัดค้านเสนอข้อเรียกร้อง กำหนดประเด็นจำนวน ๔ ประเด็น ได้แก่ (๑) ผู้ร้องเสนอให้ระงับข้อพิพาทโดยวิธี อนุญาโตตุลาการได้หรือไม่ (๒) สิทธิเสนอข้อเรียกร้องให้ระงับข้อพิพาทโดยวิธี อนุญาโตตุลาการของผู้ร้องพ้นกำหนดระยะเวลาตามกฎหมายหรือไม่ (๓) สัญญาสัมปทาน เลิกกันโดยปริยายหรือโดยข้อกฎหมาย (๔) ผู้ร้องและผู้คัดค้านจะกลับคืนสู่ฐานะเดิมตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ หรือไม่ เพียงใด นั้น เห็นว่า การกำหนด ประเด็นแห่งคดีและปัญหาทั้งหลายที่ต้องวินิจฉัยอันเกี่ยวเนื่องกับประเด็นแห่งคดี ตลอดจน การวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาในการเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการตามที่กล่าวมานี้

/แล้วแต่เป็น...

ล้วนแล้วแต่เป็นการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดประเด็นแห่งคดีและวินิจฉัยปัญหาตามรูปเรื่องข้อเท็จจริงแห่งคดี ข้ออ้างของผู้ร้องทั้งสองจึงมีลักษณะเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล แม้จะเป็นการแตกต่างไปจากความเห็นของผู้ร้องทั้งสองแต่ก็มีใช่เป็นกรณีที่ศาลฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีนั้นกลายเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่มีข้อบกพร่องสำคัญอันทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้ออ้างข้อนี้ของผู้ร้องทั้งสองฟังไม่ขึ้น

สำหรับข้ออ้างของผู้ร้องทั้งสองที่ว่ากรณีที่ศาลปกครองสูงสุดไม่ย่อนสำนวนให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาในเนื้อหาแห่งคดี ถือเป็นข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๑๑๒ วรรคหนึ่ง (๑) ที่กำหนดว่า อำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นโดยศาลปกครองสูงสุดให้รวมถึง เมื่อคดีปรากฏเหตุที่มีได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือระเบียบนี้ในส่วนที่ว่าด้วยการทำคำพิพากษาและคำสั่ง และศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า มีเหตุอันสมควร ให้มีอำนาจสั่งยกคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นนั้น แล้วส่งสำนวนคดีคืนไปยังศาลปกครองชั้นต้น เพื่อให้พิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่ ในกรณีเช่นนี้ ศาลปกครองชั้นต้นอาจประกอบด้วยตุลาการศาลปกครองอื่นนอกจากที่ได้พิพากษาหรือมีคำสั่งมาแล้ว และคำพิพากษาหรือคำสั่งใหม่นี้อาจวินิจฉัยชี้ขาดคดีเป็นอย่างอื่นนอกจากคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถูกยกได้ บทบัญญัติดังกล่าวนี้มีใช่เป็นบทบังคับเด็ดขาดที่ให้ศาลปกครองสูงสุดต้องมีคำสั่งยกคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่มีได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง แล้วส่งสำนวนคดีคืนไปยังศาลปกครองชั้นต้นเพื่อให้พิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่ทุกกรณี หากแต่ให้เป็นดุลพินิจของศาลปกครองสูงสุดตามที่มีเหตุอันสมควรเท่านั้นจึงจะให้ส่งสำนวนคดีคืนไปยังศาลปกครองชั้นต้นเพื่อให้พิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่ เมื่อคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๒๑ - ๒๒๓/๒๕๖๒ หน้าที่ ๑๐๔ ศาลปกครองสูงสุดได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าก่อนที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษา ศาลปกครองชั้นต้นได้ดำเนินการในชั้น

การแสวงหาข้อเท็จจริงโดยคู่กรณีได้ทราบข้อเท็จจริงและได้ชี้แจงโต้แย้งแล้ว คดีจึงมีข้อเท็จจริงเพียงพอที่ศาลปกครองสูงสุดจะพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีต่อไปได้ เพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นสมควรพิจารณาพิพากษาคดีต่อไปในประเด็นเนื้อหาแห่งคดี เช่นนี้จึงเป็นกรณีที่ศาลปกครองสูงสุดใช้ดุลพินิจเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรที่จะส่งสำนวนคดีคืนไปยังศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากเห็นว่าคดีมีข้อเท็จจริงเพียงพอที่ศาลปกครองสูงสุดจะพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีต่อไปได้ จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองแล้ว ดังนั้น การที่ศาลปกครองสูงสุดไม่ส่งสำนวนคดีคืนไปยังศาลปกครองชั้นต้นเพื่อให้พิพากษาหรือมีคำสั่งในประเด็นเนื้อหาแห่งคดี จึงมิใช่ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการดำเนินกระบวนการพิจารณาอันจะถือว่าเป็นข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่อย่างไร ข้ออ้างข้อนี้ของผู้ร้องทั้งสองฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

สำหรับข้ออ้างของผู้ร้องทั้งสองที่ว่ากรณีที่นายทะเบียนรับจดทะเบียนผู้คัดค้าน เป็นนิติบุคคลเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ ตามทะเบียนเลขที่ ๓๑๖๕/๒๕๓๓ ทำให้ผู้ร้องทั้งสองเชื่อโดยสุจริตว่าผู้คัดค้านมีความสามารถที่จะดำเนินงานและประกอบกิจการ ภายใต้สัญญาสัมปทานได้ แต่กลับพบว่ามิพยานหลักฐานใหม่เกี่ยวกับเรื่องความสามารถของผู้คัดค้านในขณะที่เข้าทำสัญญาว่าเป็นการดำเนินการของบุคคลต่างตัวที่ฝ่าฝืนประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ เนื่องจากการจดทะเบียนนิติบุคคลต่างตัวของผู้คัดค้านเป็นไปโดยไม่ถูกต้อง โดยคณะรัฐมนตรีไม่ได้มีมติให้ผู้คัดค้านได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ และแม้ผู้คัดค้านจะได้รับการส่งเสริมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน ให้ประกอบธุรกิจประเภทที่กำหนดไว้ในบัญชี ค. ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ แต่ผู้คัดค้านก็ได้เข้าประกอบกิจการก่อนที่จะได้รับหนังสือรับรองจากอธิบดีกรมทะเบียนการค้า (ในขณะนั้น) จึงเป็นความผิดตามข้อ ๒๖ ประกอบข้อ ๖ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ โดยผู้ร้องทั้งสองเพ่งทราบข้อเท็จจริงดังกล่าวภายหลังจากการตรวจสอบของคณะทำงานตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน "กรณีโฮปเวลล์" ตามคำสั่งสำนัก

/นายกรัฏมนตรี...

นายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๓/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ นั้น เห็นว่า ไม่ว่าจะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสามารถของผู้คัดค้านตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลหรือการเข้าประกอบกิจการก่อนที่จะได้รับหนังสือรับรองจากอธิบดีกรมทะเบียนการค้า (ในขณะนั้น) จะเป็นจริงดังที่ผู้ร้องทั้งสองกล่าวอ้างหรือไม่ก็ตาม แต่โดยที่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสามารถของผู้คัดค้านทั้งสองกรณีดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงที่มีอยู่ตั้งแต่ในขณะเข้าทำสัญญา โดยหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลของผู้คัดค้านเป็นเอกสารมหาชนซึ่งทุกคนสามารถขอเข้าตรวจสอบจากทางราชการได้ และหนังสือรับรองดังกล่าวก็ต้องยื่นประกอบการลงนามในสัญญา ประกอบกับผู้ร้องทั้งสองเองได้บรรยายคำฟ้องว่า คณะกรรมการการรถไฟแห่งประเทศไทยมีมติให้ผู้ร้องที่ ๒ มีอำนาจลงนามในสัญญาร่วมกับผู้ร้องที่ ๑ และให้บริษัท โฮปเวลล์ โฮลดิ้ง จำกัด (ฮ่องกง) เข้าดำเนินการก่อสร้างตลอดจนพัฒนาที่ดินของผู้ร้องที่ ๒ ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในสัญญา ซึ่งบริษัท โฮปเวลล์ โฮลดิ้ง จำกัด (ฮ่องกง) ได้จดทะเบียนจัดตั้งบริษัท โฮปเวลล์ (ประเทศไทย) จำกัด ขึ้นตามกฎหมายแห่งราชอาณาจักรไทย ความดังกล่าวบ่งชี้ได้ว่าผู้ร้องทั้งสองทราบดีว่าผู้คัดค้านมีบริษัทแม่เป็นบริษัทที่จดทะเบียนในต่างประเทศ ส่วนข้อโต้แย้งของผู้ร้องทั้งสองเกี่ยวกับความสามารถของผู้คัดค้านในขณะเข้าทำสัญญาซึ่งเป็นการฝ่าฝืนประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ นั้น เห็นว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมซึ่งเป็นผู้ลงนามในสัญญาในฐานะผู้ร้องที่ ๑ เป็นบุคคลที่อยู่ร่วมในคณะรัฐมนตรี ย่อมต้องรู้ว่าผู้คัดค้านได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะรัฐมนตรี ประกอบกับผู้ร้องทั้งสองเองก็ได้ยอมรับในคำขอพิจารณาคดีใหม่ว่าผู้คัดค้านได้รับการส่งเสริมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนให้ประกอบธุรกิจประเภทที่กำหนดไว้ในบัญชี ค. ท้ายประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๑ และกรณีนิติบุคคลต่างด้าวจะประกอบกิจการตามที่ลงนามในสัญญาจะต้องขออนุญาตจากอธิบดีกรมทะเบียนการค้าก่อน อันเป็นบทบัญญัติข้อกฎหมายซึ่งผู้ร้องทั้งสองมีอาจปฏิเสธการไม่รู้ได้ ผู้ร้องทั้งสองจึงควรต้องตรวจสอบเรื่องความสามารถของคู่สัญญาก่อนลงนามในสัญญา อีกทั้งร่างสัญญานี้จะต้องผ่านการตรวจจากกรมอัยการ (สำนักงานอัยการสูงสุด) ก่อนลงนาม ผู้ร้องทั้งสองซึ่งเป็นผู้ลงนามในฐานะคู่สัญญาฝ่ายรัฐ ย่อมจะต้องตรวจสอบและต้องรู้หรือควรรู้ถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวได้เอง การที่ผู้ร้องทั้งสอง

/ไม่ตรวจสอบ...

ไม่ตรวจสอบถึงความมีอยู่ของข้อเท็จจริงดังกล่าว อีกทั้งไม่เคยยกข้อเท็จจริงเช่นว่านี้ขึ้นต่อสู้มาก่อนทั้งในชั้นเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการและในชั้นศาลปกครอง ไม่ว่าจะชั้นศาลปกครองชั้นต้นและหรือศาลปกครองสูงสุดจึงเป็นความบกพร่องของผู้ร้องทั้งสองเอง กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ร้องทั้งสองไม่ทราบถึงความมีอยู่ของพยานหลักฐานนั้นในการพิจารณาคดีครั้งที่แล้วมาโดยมิใช่ความผิดของผู้ร้องทั้งสอง ดังนั้น เอกสารตามที่ผู้ร้องทั้งสองกล่าวอ้างจึงมิใช่เป็นพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ส่วนข้ออ้างของผู้ร้องทั้งสองที่ว่า มีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๓/๒๕๖๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน "กรณีโฮปเวลล์" ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งหากได้พยานหลักฐานใหม่จะนำเสนอศาลปกครองสูงสุดต่อไป นั้น เห็นว่าผู้ร้องทั้งสองรับในคำร้องอุทธรณ์คำสั่งว่าข้ออ้างนี้ไม่เกี่ยวกับประเด็นที่ผู้ร้องทั้งสองขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัย

สำหรับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่าศาลปกครองชั้นต้นไม่มีอำนาจพิจารณาหรือมีคำสั่งใด ๆ เกี่ยวกับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ เนื่องจากเหตุตามกฎหมายที่ผู้ร้องทั้งสองกล่าวอ้างเป็นเรื่องในชั้นของศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองชั้นต้นชอบที่จะส่งคำขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณา ประกอบกับคดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาในเนื้อหาของคำขอแล้ว จึงต้องส่งยกคำขอ การที่ศาลปกครองชั้นต้นสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ จึงเป็นการสั่งโดยไม่ชอบ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๓ บัญญัตินิยามคำว่า คำฟ้อง หมายความว่า การเสนอข้อหาต่อศาล ไม่ว่าจะได้เสนอต่อศาลปกครองชั้นต้นหรือศาลปกครองสูงสุดไม่ว่าจะได้เสนอในขณะที่เริ่มคดีโดยคำฟ้องหรือคำร้องขอ หรือเสนอในภายหลังโดยคำฟ้องเพิ่มเติมหรือแก้ไข หรือฟ้องแย้ง หรือโดยสอดเข้ามาในคดีไม่ว่าจะด้วยความสมัครใจ หรือถูกบังคับ หรือโดยมีคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ มาตรา ๑๐ บัญญัติว่า ศาลปกครองชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง เว้นแต่คดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด มาตรา ๑๑ บัญญัติว่า ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัย

/ข้อพิพาท...

ข้อพิพาทตามที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดประกาศกำหนด (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของพระราชกฤษฎีกา หรือกฎที่ออกโดยคณะรัฐมนตรี หรือโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี (๓) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครองสูงสุด (๔) คดีที่อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๕ กำหนดว่า วิธีพิจารณาคดีปกครองเป็นวิธีพิจารณาโดยใช้ระบบไต่สวนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองและระเบียบนี้ วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่กฎหมายหรือระเบียบตามวรรคหนึ่ง มิได้กำหนดเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ ให้ดำเนินการตามหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง และข้อ ๓๗ วรรคสอง กำหนดให้ตุลาการหัวหน้าคณะแต่งตั้งตุลาการในองค์คณะคนหนึ่งเป็นตุลาการเจ้าของสำนวน แล้วให้ตุลาการเจ้าของสำนวนตรวจคำฟ้อง...ให้ตุลาการเจ้าของสำนวนเสนอองค์คณะสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความจากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า คำขอให้พิจารณาคดีใหม่ ถือเป็นคำฟ้องตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่โดยที่บทบัญญัติว่าด้วยการขอพิจารณาคดีใหม่มิได้บัญญัติว่าการยื่นคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองใหม่ต้องยื่นต่อศาลปกครองใด กรณีจึงต้องเป็นไปตามหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองตามนัยข้อ ๕ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ คือ หลักการฟ้องคดีปกครองต้องเริ่มต้นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น เว้นแต่เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อบทบัญญัติมาตรา ๑๑ ไม่ได้กำหนดให้การยื่นคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองใหม่ในคดีที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งคดีนั้นในชั้นต้น เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ดังนั้น คำขอให้พิจารณาคดีใหม่ในคดีนี้ จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น และเมื่อศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่ศาลจะรับไว้พิจารณาได้ ศาลปกครองชั้นต้นย่อมมีอำนาจสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณาตามนัยข้อ ๓๗ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด

/ว่าด้วย...

ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และมีใช้เป็นกรณีที่ต้องสั่งยกคำขอแต่อย่างใด คำร้องอุทธรณ์คำสั่งข้อนี้ของผู้ร้องทั้งสองไม่อาจรับฟังได้

อาศัยเหตุผลดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายวราวุธ ศิริยุทธวัฒนา
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดิน ศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อม ศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิชาลาภรณ์
ประธานแผนกคดีบริหารงานบุคคล ศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

